

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/14429 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Breda, van 9 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 20 november 2007 heeft de vreemdeling nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

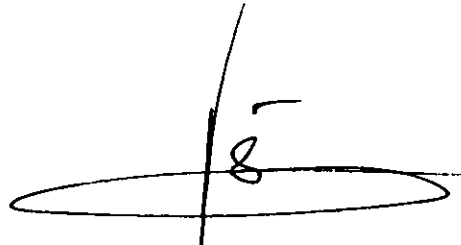
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 januari 2008

248-501.

Verzonden: 10 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

alg

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 07/14429

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 9 oktober 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. P.F.M. Gulickx te Breda,

en

de Staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. H. Verbaten.

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 20 maart 2007. (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 10 september 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op [] de Sierraleetoonse nationaliteit te bezitten en sedert 2 oktober 2001 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 2 oktober 2001, voor zover van belang en samengevat, het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit [], Sierra Leone en behoort tot de Temne bevolkingsgroep. Bij een aanval van de rebellen op de plaats waar

eiser woonde, is zijn vader doodgeschoten door de rebellen omdat hij weigerde hen geld te geven. De moeder van eiser en zijn twee broers en zus zijn vervolgens door de rebellen meegenomen. Eiser is het bos ingevlucht en uiteindelijk op de weg naar _____ terecht gekomen. Eiser is naar _____ gegaan en heeft daar bij een vriend van hem en diens familie gewoond. Eiser heeft in _____ handel gedreven tot de aanval van de rebellen op 6 januari. Eiser is bij die aanval door de rebellen opgepakt en naar _____ meegenomen. De rebellen hebben een tatoeage op de rechter onderarm van eiser aangebracht, een schorpioen. Bovendien is eiser door hen mishandeld en heeft hij gedwongen een week bij de rebellen verbleven. Na één week hebben de regeringstroepen het kamp waar eiser verbleef aangevallen. Hierdoor ontstond er grote paniek en heeft eiser kans gezien te ontsnappen en terug te keren naar _____. Daar bleek de familie van de vriend van eiser te zijn gevlucht, waardoor eiser niemand meer had in _____. Eiser is vervolgens door een blanke man geholpen bij zijn uitreis uit Sierra Leone.

Bij besluit van 15 augustus 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 met ingang van 2 oktober 2001, geldig tot 2 oktober 2004. Op 29 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Verweerder heeft daaraan de motivering ten grondslag gelegd dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen en dat zowel ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning alsmede ten tijde van het bestreden besluit er geen andere grond voor verlening genoemd in artikel 29 Vw 2000 bestond en bestaat.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte geen verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd heeft verleend. Eiser kan onmogelijk veilig terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij vreest bij terugkeer zowel van de zijde van de ex-rebellen, die eiser zouden kunnen herkennen aan zijn tatoeages en wraak zullen nemen vanwege eisers ontsnapping, als van de zijde van de burgers en de regeringstroepen, die hem als (ex) rebel zullen zien. De ex-rebellen zijn niet gerehabiliteerd in de Sierraleonse samenleving. Bovendien wordt in dit kader van belang geacht dat eiser geen familie of geloofsgenoten heeft op wie hij terug kan vallen voor bescherming. De positie van mannen en vrouwen, zonder enige status, is in Sierra Leone zeer slecht. Het komt regelmatig voor dat ze als slaaf worden gehouden. Verder is volgens eiser sprake van ernstige traumatische ervaringen, gelegen in het getuige zijn van de moord op zijn vader en de vernederende behandeling van het tegen zijn wil aanbrengen van de tatoeages door de rebellen, zodat eiser ingevolge het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning. Tot slot heeft eiser aangevoerd dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn relaas een positieve overtuigingskracht ontbeert. Eiser heeft een consistent relaas gedaan. Dat hij de data niet goed weet te herinneren is een gevolg van de traumatische gebeurtenissen in het land van

herkomst, waardoor zijn herinneringen gefragmenteerd zijn en sprake is van een gebrek aan tijdsbesef. Ook zijn data door de contactambtenaar eiser in de mond gelegd. Zo heeft eiser de datum van 6 januari 1999 niet zelf genoemd en betwist hij ook dat hij verklaard zou hebben dat zijn vader in 1995 is vermoord. Tot slot heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte tegenwerpt dat hij geen identiteitsdocumenten heeft overgelegd. Hij is met een Sierraleoons document de grens gepasseerd en dit document heeft eiser afgegeven aan de vreemdelingenpolitie.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt inzake de asielbeslissing.

Ingevolge artikel 33 Vw 2000 is verweerder bevoegd om de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen, dan wel niet in behandeling te nemen.

In artikel 34 Vw 2000 is bepaald dat de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaand aan de aanvraag, gedurende vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000 slechts kan worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening is komen te vervallen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder bij brief van 16 september 2002 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleoonse nationaliteit te beëindigen. Dit besluit heeft verweerder gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van 8 juli 2002 inzake Sierra Leone, waaruit volgens verweerder blijkt dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder met een verwijzing naar artikel 34 Vw 2000 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van die wet terecht heeft overwogen dat de rechtsgrond waarop de verblijfsvergunning aan eiser is verleend, is komen te vervallen. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid gebruik mogen maken van de aan hem in artikel 34 Vw 2000, gezien in samenhang met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000, gegeven bevoegdheid om

de onderhavige aanvraag af te wijzen.

Voorts heeft verweerder gezien of er, aansluitend aan 2 oktober 2004, zijnde de expiratedatum van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van eiser, een andere verleningsgrond, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, Vw 2000, van toepassing zou kunnen zijn, zodat op die grond – met toepassing van artikel 34 Vw 2000 – alsnog een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zou moeten worden verleend.

2.7 In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiser er geen aanleiding bestond voor het verlenen van een verblijfsvergunning op basis van een andere grond dan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000.

Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat de verklaringen van eiser ongeloofwaardig zijn en heeft daartoe allereerst overwogen dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd om zijn reisverhaal te staven terwijl hij evenmin in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens omtrent de reisroute te geven, terwijl dit wel in redelijkheid van hem verwacht mocht worden.

Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Niet in geschil is dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd. Van eiser wordt alsdan verlangd dat hij gedetailleerde, coherente en verifieerbare gegevens over zijn reisroute kan geven. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser daartoe niet in staat is gebleken. Hierbij is van belang dat eiser niets kan vertellen over eenvoudige zaken als de naam van de luchtvaartmaatschappij waarmee hij is gevolgen, een beschrijving van de kleding van de stewardessen noch de duur van de vliegreis.

Voor zover eiser heeft betoogd dat hem het toerekenbaar ontbreken van documenten niet kan worden tegengeworpen, nu hij een Sierraleoons document heeft overgelegd, volgt de rechtbank eiser hierin niet. Eiser wordt namelijk het ontbreken van reisbescheiden tegengeworpen en niet het ontbreken van identiteits- of nationaliteitsdocumenten.

Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd. Uit vaste jurisprudentie volgt dat het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten ter staving van de aanvraag reeds voldoende is voor de conclusie dat hierdoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens vaste jurisprudentie geldt dat wanneer sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

2.8 Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat eiser daarin niet is geslaagd. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde, uitgebreide motivering, als uiteengezet in het aan het bestreden besluit ten grondslag liggende voornemen, heeft verweerder daartoe in redelijkheid kunnen overwegen dat eiser tegenstrijdige, summiere, vage en bevreemdend wekkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot essentiële onderdelen van zijn relaas, zodat zijn gestelde gevangenneming door de rebellen niet geloofwaardig wordt geacht en hierdoor evenmin geloofwaardig wordt geacht dat eiser als gevolg van deze gevangenneming

problemen zal ondervinden met de regeringstroepen, Kamajors en Beties.

Voor zover eiser dienaangaande in beroep heeft aangevoerd dat, vanwege de traumatische gebeurtenissen, sprake is van fragmentering van zijn herinneringen en gebrek aan tijdsbesef, zodat hem het vorenstaande niet kan worden tegengeworpen, volgt de rechtbank hem hierin niet. Het had op de weg van eiser gelegen om deze omstandigheid in de besluitvormingsfase van de procedure, bijvoorbeeld in de correcties en aanvullingen naar aanleiding van het rapport van gehoor of in de zienswijze, aan te voeren. Gesteld noch gebleken is dat eiser hiervan niet eerder melding heeft kunnen maken. Bovendien is het gestelde ook niet met medische stukken onderbouwd. Uit de in beroep overgelegde verklaring van 6 september 2007, van J.P.M. Simons, als psycholoog/psychotherapeut verbonden aan het psychotherapeutisch centrum te Breda, kan niet worden afgeleid dat bij eiser sprake is van fragmentering van zijn herinneringen noch van gebrek aan tijdsbesef. Hierdoor kan niet worden vastgesteld dat eiser niet in staat is (geweest) eenduidig te verklaren over de gebeurtenissen in Sierra Leone en de daarbij behorende data/perioden waarin de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan.

2.9 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van eiser aangaande de door hem ondervonden problemen die uiteindelijk ertoe hebben geleid dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000.

2.10 Ten aanzien van het beroep van eiser op toelating op grond van de huidige situatie in Sierra Leone, overweegt de rechtbank als volgt.

Voor zover eiser zijn beroep doet steunen op zijn individuele asielrelaas, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep faalt, gelet op hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen ten aanzien van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Reeds om die reden kan eiser ook bij de beoordeling van de huidige situatie niet in aanmerking komen voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en c, Vw 2000.

De rechtbank stelt voorts vast dat eiser zijn beroep op toelating op grond van de huidige situatie in Sierra Leone tevens heeft gebaseerd op de slechte algemene situatie in Sierra Leone. Een beroep op de algemene situatie in het land van herkomst is evenwel krachtens vaste jurisprudentie ontoereikend voor een geslaagd beroep op een dreigende schending van artikel 3 EVRM.

Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst, op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden. Ook verder is niet gebleken van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, zoals neergelegd in paragraaf C1/4.4.2.4 Vc 2000 (zoals de tekst luidde ten tijde van het bestreden besluit), zodat verweerder eiser in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 heeft kunnen onthouden.

2.11 Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000.

2.12 Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.L. Weerkamp, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 9 oktober 2007, in tegenwoordigheid van de griffier.

Rechtsmiddelenclausule

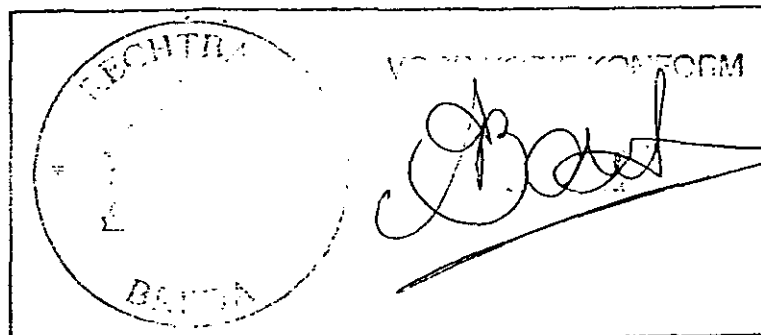

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 09 OKT. 2007

Merhottein C.S.:Advocaten

Mr. D. J. Merhottein
Alimentatiebureau-E. Schut

Hoger Beroepschrift

De Raad van State, afdeling Bestuursrechtspraak,
Postbus 20119
2500 EA 's-Gravenhage

Fax: 070-3651380 16 p

Breda, 6 november 2007
Inzake: /staat beroep asiel 20070096
Uw ref.:

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
6605	B - 6 NOV 2007
ZAAKNR.	
AAN: V1	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Tel: 076 5222532

Fax: 076 5222534

Postbus 1830
4801 BV Breda

Chassésingel 4
4811 HA Breda

Stichting Beheer Dierendelgen:
ARN AMRO 52 06 36 805

E-mail:
info@merhotteincsadvocaten.nl

Geachte mevrouw, mijnheer,

1. Namens appellant, de heer , wonende en verblijvende aan de te voor wie als gemachtigde optreedt de advocaat en procureur mr. D.J. Merhottein, die bepaaldelijk gevolmachtigd in hoger beroep is en dit hoger beroepschrift ondertekent en namens appellant indient, met het recht van substitutie, en die woonplaats kiest te Breda aan de Chassésingel n. 4.

2. Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te Den Haag, zittinghoudende te Breda, van 9 oktober 2007, verzonden op 9 oktober 2007, (procedurenummer 07/14429), waarbij is bepaald dat het beroepschrift tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 10 maart 2007, waarbij appellant het recht op een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde is afgewezen, ongegrond verklaard is, van welke uitspraak een afschrift is bijgesloten.

3. Appellant kan zich met voormelde uitspraak van de rechtbank niet verenigen, omdat appellant zich op het standpunt stelt dat zijn beroep wel gegrond verklaard had dienen te worden, op grond waarvan hierbij hoger beroep bij uw Raad van State wordt ingesteld en uw Raad van State wordt verzocht op gemelde uitspraak, waarvan hoger beroep, te vernietigen en deze zaak terug te verwijzen naar de rechtbank voor verdere afdoening, althans datgene te beslissen hetgeen uw Raad van State goeddunkt.

4. Appellant wenst de navolgende grieven tegen opgemelde uitspraak naar voren te brengen:

Grief 1

5. Ten onrechte heeft de rechtbank onder meer overwogen om appellant niet te volgen in zijn stelling dat vanwege de traumatische gebeurtenissen, er sprake is van fragmentering van zijn herinnering en gebrek aan tijdsbesef, zodat ontbrekende positieve overtuigingskracht en niet geloofwaardige verklaringen hem niet kan worden tegengeworpen, waaromtrent de rechtbank als volgt overweegt (overweging 2.8):

Merhottein C.S.:Advocaten

2

6. "Met ve weerder is de rechtbank van oordeel dat eiser daarin (red: een positieve overtuiging) kracht om geloofwaardig te worden geacht) niet is geslaagd. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde, uitgebreide motivering, als uiteengezet in het aan het bestreden besluit ten grondslag liggende voornemen, heeft verweerder daartoe in redelijkheid kunnen overwegen dat eiser tegenstrijdige, summiere, vage en bevreemdend wekkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot essentiële onderdelen van zijn relaas, zodat zijn gestelde gevangenneming door de rebellen niet geloofwaardig wordt geacht en hierdoor evenmin geloofwaardig wordt geacht dat eiser als gevolg van deze gevangenneming problemen zal ondervinden met de regeringstroepen, Kamajors en Beties.

7. Voor zover eiser dienaangaande in beroep heeft aangevoerd dat, vanwege de traumatische gebeurtenissen, sprake is van fragmentering van zijn herinneringen en gebrek aan tijdsbesef, zodat hem het voienstaande niet kan worden tegengeworpen, volgt de rechtbank hem hierin niet. Het had op de weg van eiser gelegen om deze omstandigheid in de besluitvormingsfase van de procedure, bijvoorbeeld in de correcties en aanvullingen naar aanleiding van het rapport van gehoor of in de zienswijze, aan te voeren. Gesteld noch gebleken is dat eiser hiervan niet eerder melding heeft kunnen maken. Bovendien is het gestelde ook niet met medische stukken onderbouwd. Uit de in beroep overgelegde verklaring van 6 september 2007, van J.P.M. Simons, als psycholoog/psychotherapeut verbonden aan het psychotherapeutisch centrum te Breda, kan niet worden afgeleid dat bij eiser sprake is van fragmentering van zijn herinnering noch van gebrek aan tijdsbesef. Hierdoor kan niet worden vastgesteld dat eiser niet in staat is (geweest) eenduidig te verklaren over de gebeurtenissen in Sierra Leone en de daarbij behorende data/perioden waarin de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan."

8. Appellant is het met de overweging van de rechtbank volstrekt niet eens en reageert daarop als volgt.

9. Appellant is van oordeel dat voormelde overwegingen van de rechtbank in strijd is met het UNHCR handboek 1992, artikel 3 EVRM en het Anti-folterverdrag.

Toelichting :

10. UNHCR Handbook 1992

11. Het VN Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) meldt in zijn gezaghebbende Handboek dat een persoon kan spreken van gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag als hij al eerder slachtoffer is geweest van dit soort vervolging (UNHCR Handboek on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 convention and the 1967 protocol relating tot the status of refugees, Geneva, 1992). Vervolging in het verleden kan toekomstige vervolging aannemelijk maken. Volgens het Handboek kan medisch bewijs bijdragen aan de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker en moet van een psychiatrisch ziek persoon (mentally disturbed person) door een medische expert worden beoordeeld in hoeverre hij in staat is zijn asielaanvraag te doen.

12. Europees verdrag voor de rechten van de Mens

6-11-2007

2

13. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens ziet toe op de naleving daarvan. Uitspraken van dit Hof maken duidelijk dat bij beoordeling van schending van artikel 3 EVRM niet mag worden voorbijgegaan aan medische aspecten. Medisch onderzoek is nodig als medisch bewijs dat de vreemdeling aandraagt, wordt betwist.

14. Het Anti-folteringverdrag

15. Artikel 1 van het Anti-folterverdrag bepaalt dat geen enkele verdragstaat een persoon mag uitzetten, terugzenden of uitleveren aan een andere staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering. In commentaren (comments) en zienswijzen (views) over individuele zaken oordeelt het vn-comité dat medisch onderzoek kan leiden tot de vaststelling dat een persoon is mishandeld. Inconsistenties doen hierbij niets af aan het waarheidsgehalte van een relaas van een asielzoeker, aangezien inconsistenties niet ongevoelen zijn bij slachtoffers van martelingen.

16. In tegenpraak met de internationale verdragen wordt in de vreemdelingencirculaire bepaald dat bij de beoordeling van een asielaanvraag medische aspecten geen rol spelen, aangezien er medisch gezien (meestal) geen zekere uitspraken zijn te doen over de oorzaak van medische klachten en/of littekens (Vr, CI/3).

17. Volgens het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan de terugzending naar een land waar iemand vanwege discriminatie (bijvoorbeeld op basis van etniciteit of geloof) of vanwege de afwezigheid van zorg uitsluiting van adequate medische zorg te vrezen heeft, worden beschouwd als onmenselijk in het kader van dit verdrag; het kan daarmee een grond voor asiel vormen.

18. Als een asielzoeker om medische redenen niet kan worden gehoord over de achtergronden van zijn asielaanvraag kan dit ter medische beoordeling worden voorgelegd aan een arts van de GGD of de MOA. Het betreft vooral psychische of psychiatrische problematiek die kan interfereren met het afleggen van consistente verklaringen.

19. In 2006 heeft het Amsterdams Solidariteits Komitee Vluchtelingen (ASKV) het meldpunt asielzoekers met psychiatrische problemen (MAPP) opgezet. Daarbij worden psychologen en psychiaters ingezet om zo vroeg mogelijk in de asielprocedure psychologisch en psychiatrisch onderzoek te verrichten om vast te stellen of een asielzoeker psychische problemen heeft die het goed kunnen vertellen van het asielrelaas in de weg staan (Meldpunt asielzoekers met psychische problemen: MAPP 2006).

20. De praktijk laat echter vaak zien dat het traumatabeleid, zoals de IND het hanteert, weinig rekening houdt met de medische en psychologische dimensies van traumatisering.

21. WETELIJK KADER

Merhottein C.S.:Advocaten

4

22. Vanaf 1995 was het traumabeleid vastgesteld in een IND – werkinstructie (nr.31).

23. In de Vreemdelingenwet 2000 is het traumabeleid in artikel 29 lid 1 onder c wettelijk verankerd.

24. In de toelichting wordt gezegd dat 'hierbij in de eerste plaats gedacht is aan de situatie dat de vluchteling getraumatiseerd is. Waar er gesproken wordt van traumata of traumatische ervaringen wordt bedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden dat deze psychische schade berokkenen. Het traumabeleid ziet op gevallen waarin de persoonlijke beleving van bepaalde – hieronder limitatief opgesomde (zie hierna) – gebeurtenissen voor een asielzoeker zodanig traumatiserend is geweest, dat hem of haar niet gevegd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Het gestelde trauma behoeft niet bewezen te worden door middel van medisch onderzoek.

25. De gedachtegang van de IND wordt geïllustreerd door hetgeen de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie hierover schrijft aan de Tweede Kamer: "Het is in feite onmogelijk om door middel van het verrichten van medisch onderzoek bij asielzoekers vast te stellen dat de door hen beweerde gebeurtenis – zijnde de fysieke c.q. psychische marteling – inderdaad de oorzaak is geweest van het ontstaan van het litteken c.q. het oplopen van een trauma. Het is niet ondenkbaar dat deze medische aandoeningen zijn veroorzaakt door andere gebeurtenissen – bijvoorbeeld door een vechtpartij of door het getuige zijn geweest van een ernstig auto – ongeval, die op zich heel ernstig zijn, maar die binnen het asielrechtelijke toetsingskader van geen betekenis zijn." (brief van Minister van Justitie aan Tweede Kamer d.d. 28 juli 2004, kenmerk 5235657/04/DVB).

26. Limitatieve opsomming van gebeurtenissen die tot een status op basis van traumabeleid kunnen leiden (Vc C4.4):

Gewelddadige dood van naaste familieleden of huisgenoten

Gewelddadige dood van andere verwanten of vrienden wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat een hechte relatie bestond tussen overledene en betrokkene.

Substantiële niet strafrechtelijke detentie.

Marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van betrokkene.

Het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van naaste familieleden of huisgenoten.

Het getuige zijn van marteling, ernstige mishandeling of verkrachting van andere verwanten of vrienden, wanneer betrokkene aannemelijk maakt dat een hechte relatie bestond tussen verwante of vriend en de betrokkene.

27. De traumatische gebeurtenissen, die vallen binnen de limitatieve opsomming worden beoordeeld vanuit de algemene voorwaarden voor het beoordelen van een asiel aanvraag. Centraal staat hierbij dat de asielzoeker de feiten en gebeurtenissen voor de IND aannemelijk moeten maken. Een traumatische gebeurtenis bewijzen of aannemelijk te maken is voor asielzoeker vaak moeilijk als er slechts "het verhaal" is.

Merhottein C.S.:Advocaten

5.

28. De IND erkent dat van een getraumatiseerde asielzoeker niet altijd een coherent verhaal kan worden verwacht.

29. De Vreemdelingencirculaire zegt hierover: "Een gedetailleerd asielrelaas omtrent de gebeurtenissen die traumatiserend zijn geweest, kan, hoewel het asielrelaas niet volledig consistent is wel geloofwaardig zijn in het licht van het algehele asielrelaas en hetgeen over het algemeen bekend is over de situatie in het land van herkomst. Er dient ten aanzien van de vraag of het asielrelaas consistent is, rekening te worden gehouden met de geestelijke gesteldheid van de betrokkene in het licht van het traumatabeleid" (Vc, CI/4).

30. Uit het gevoerde beleid blijkt dat de geestelijke gesteldheid van een asielzoeker slecht in geringe mate rekening wordt gehouden.

31. Zo is de IND van oordeel dat feiten die de asielzoeker niet meteen bij het eerste gehoor vertelt, maar pas later inbrengt, niet bijdragen aan de aannemelijkheid van het asielrelaas. Dit werkt de suggestie dat de asielzoeker liegt als hij niet meteen alles vertelt. In casu verklaart appellant zowel bij het eerste gehoor als bij latere de latere aanvullende verhoren volledig overeenkomstig alle symptomen inzake een psychisch trauma, zonder dat hij dat zo uitdrukkelijk benoemd, doch dat kan hem onder de gegeven omstandigheden niet verweten worden waaromtrent hierna in de "stand van de wetenschap wordt ingegaan".

STAND VAN DE WETENSCHAP

32. Het "niet in een later stadium herinneren van gebeurtenissen of details" zou ook kunnen worden uitgelegd als een gevolg van de psychologische processen die plaatsvinden bij traumatisering. Wetenschappelijk onderzoek leert dat het geheugen selectief kan omgaan met herinneringen aan extreem negatief beladen gebeurtenissen (O. van der Hart & K. van der Velden 1995, Over het waarheidsgehalte van traumatische herinneringen, Directieve therapie, 15 p.167-193; Candel & Merckelbach, Het geheugen voor negatieve gebeurtenissen. Nederlands Tijdschrift voor de Psychologie, 57, P. 1-9, 2002, Merckelbach e.a. 2003, De goede getuige, Trema, 6, p. 213-219).

33. Om de sterke emoties en doodsangst te kunnen hanteren kunnen herinneringen beperkt, vervormd of zelf in het geheel niet worden opgeslagen in het geheugen (Gezondheidsraad, Omstreden Herinneringen, Den Haag 2004).

34. Er zijn steeds meer aanwijzingen voor veranderingen in de hersenen ten gevolge van traumatisering en de daarbij horende angst, waardoor de verminderde geheugenfunctie ook een sterk neuro-biologische component heeft (B. Layton & R. Kriterion 2002, Memory Mechanisms in Posttraumatic Stress Disorder. Journal of Neuropsychiatry and Clinical Neuroscience, 14, p. 254-261; Y. Yovell, Y. Barnett & A.Y. Schalev, Amnesia for traumatic Events among recent survivors: a pilot study, CNS Spectrum, 8, P. 676-680, 683,-685, 2003).

35. Daarbij spelen uitingen van waakzaamheid en arousal eveneens een rol, omdat dit leidt tot lichamelijke en psychische angstsymptomen die concentratie en geheugen hinderen. (M. Jelicic &

Merhottein C.S.:Advocaten

6

H. Merckelbach, 2004, Traumatic stress, Brain changes, and Memory Deficits, *The Journal of Nervous and Mental Disease*, 192, p. 548-553).

36. Het illustreert dat normale psychologische en biologische mechanismen van belang zijn om traumatische gebeurtenissen te overleven, om door te leven na traumatische ervaringen en om te beschermen tegen pijnlijke herinneringen en herbelevingen. Deze functionele mechanismen kunnen wel het later gedetailleerd oproepen van en vertellen over dit soort gebeurtenissen in de weg staan (J. Herlihy, P. Scragg & S. Turner, 2002, Discrepancies in autobiographical memories – implications for the assessment of asylum seekers: repeated interviews study, *British Medical Journal* 324, p. 324-327; J. Herlihy, C. Ferstman & S. Turner, 2004, Legal Issues in Work with Asylum Seekers, In J. Wilson & B. Drozdek, *Broken Spirits, The Treatment of Traumatized Asylum Seekers, Refugees, War and Torture Victims*, New York, Brunner-Routledge; K. Krinsley, J. Gallagher, F. Weathers, C. Kutter & D. Kaloupek, 2003, Consistency of retrospective Reporting about exposure to traumatic events, *Journal of Traumatic Stress*, 16, p. 399-499).

37. Soms zijn herinneringen niet opgeslagen in het zogenaamde verbaal toegankelijke geheugen en kunnen dus niet goed opgeroepen worden. Ook is bekend dat als de traumatische gebeurtenis zelf wel goed herinnerd wordt (het centrale geheugen), de betrouwbaarheid van de herinnering van omgevingsdetails en data (het periferie geheugen) beduidend minder is (J. Cohen, 2002, Questions of credibility: omissions, discrepancies and errors in the testimony of asylum seekers, *International Journal of Refugee Law*, 3, p. 293-309).

38. Het zijn deze details waarop de IND in het gehoor hamert en geloofwaardigheid baseert.

39. Het is van belang te onderkennen dat de sfeer van wantrouwen en ongeloof die veel asielzoekers ervaren bij de gehoren door de IND, niet bijdraagt aan het overwinnen van emoties en schaamte, nodig om de pijnlijke en soms nauwelijks te bevatten gebeurtenissen goed naar voren te brengen (A. Busser, 2001, Een vertrouwelijk gesprek. In *Wederzijds Wantrouwen. De asielzoeker, de staat en de waarheid*, Amsterdam, Amnesty International, p. 19-25; N. Doornbos, 2003, *De papieren asielzoeker. Institutionele communicatie in de asielprocedure*. Nijmegen, Instituut voor rechtssociologie, Centrum voor Migratierecht, KU Nijmegen). In casu is het evident dat deze situatie nadrukkelijk van toepassing is; appellant verklaart ook als zodanig en in die trend in de gehoren.

40. Het is niet verwonderlijk dat dit soort informatie later wel op tafel kan komen in een hulpverleningssetting waarin uitgegaan wordt van respect en de beleving van de asielzoeker. Traumahulpverlening is immers kansloos als een cliënt niet geloofd wordt (M. Groen, 2003, *De samenhang van schaamte en geweld*. Tijdschrift voor Psychotherapie, 29, p. 225-269).

41. Dat de IND deze hulpverlening verkregen aanvullende informatie vervolgens veelal beoordeelt als niet bijdragend aan de geloofwaardigheid, doet geen recht aan de kwaliteit van de asielbeoordeling (aldus ook E. Bloemen, *Een briefje van de dokter*, 2007, *Pharos*, p. 33)

Merhottein C.S.:Advocaten

42. Bovendien leidt het tot verontwaardiging bij asielzoekers, advocaten en hulpverleners in de gezondheidssector (A. van Es, 2003, Trauma's asielzoekers genegeerd, De volkskrant, 30 juli 2003).

CONCLUSIE

43. Het bovenstaande maakt duidelijk dat wetenschappelijke kennis over traumatisering nauwelijks een plaats heeft gekregen in het traumabeleid en de werkwijze van de IND. Dit beleid is onvoldoende onderbouwd door kennis van zaken over psychologie, psychiatrie en het functioneren van het gebeuren bij traumatisering.

PSYCHOLOGISCHE PROCESSEN EN EMOTIES

44. De effecten van traumatisering kunnen het beloop van de asielprocedure voor asielzoekers negatief beïnvloeden. Gebrek aan kennis hierover en het niet toepassen van deze kennis ondermijnt het absolute belang dat de IND hecht aan de eerste fase van het gehoor.

45. Deze psychologische processen en beschermingsmechanismen winnen het in een aantal gevallen van het belang van het gehoor.

46. De recente vlucht, verblijf in een nieuwe omgeving, angst, onzekerheid, schaamte en emoties maken dat de asielzoeker behoefte heeft aan rust, een gevoel van veiligheid en lichamelijke en geestelijke verzorging, alvorens in staat te zijn het asielverzoek gedetailleerd toe te lichten.

47. Vermoeidheid, angst en onbekendheid met de verhoudingen in Nederland kunnen herinneringen extra verstoring of leiden tot het niet melden of verzwijgen van emotioneel beladen onderwerpen of details. Ze kunnen daarmee een goede beoordeling in de weg staan.

IN CASU

48. In casu zijn de volgende feiten en omstandigheden van belang:

1) Appellant heeft gesteld dat er sprake is van psychisch trauma waardoor er sprake van fragmentering van zijn herinneringen en gebrek aan tijdsbesef.

2) Middels de overlegde brief d.d. 6 september 2007 van de GGZ aan de huisarts van appellant (dr. J. Verkuyt) heeft appellant aangetoond dat wel aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een psychisch trauma; sterker nog, appellant wordt daar nu voor behandeld door de GGZ.

3) De terechtzitting heeft appellant verzocht aan de rechtbank om een deskundige onderzoek te gelasten, indien de rechtbank mocht menen dat niet of in onvoldoende mate is aangetoond dat er sprake is van een psychisch trauma, dat heeft geleid tot fragmentering van de herinneringen van appellant en gebrek aan tijdsbesef.

Merhottein C.S.: Advocaten

8

4) De rechtbank heeft geen deskundigenonderzoek gelast.

49. In relatie tot het vorenstaande en vorenstaande feiten en overwegingen vindt appellant de voornoemde overweging van de rechtbank onbegrijpelijk en onnavolgbaar en verzoekt appellant om de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. In casu verklaart appellant zowel bij het eerste gehoor als bij latere de latere aanvullende verhoren volledig overeenkomstig alle symptomen inzake een psychisch trauma. Dat appellant dat niet als zodanig en zo uitdrukkelijk verwoord kan hem onder de gegeven omstandigheden niet verweten worden.

50. In de eerste plaats is appellant het oneens met de rechtbank inzake haar overweging (2.8) om appellant niet te volgen in zijn stelling dat vanwege het psychische trauma er sprake is van fragmentering van de herinneringen van appellant en gebrek aan tijdsbesef waardoor het vorenstaande (lees: het ontbreken van een geloofwaardige asicrelaas met positieve overtuigingskracht) hem niet kan worden tegengeworpen. Ten eerste heeft appellant aangetoond dan wel aannemelijk gemaakt dat er bij hem sprake is van een psychisch trauma en ten tweede heeft appellant is alle gehoren ook feitelijk overeenkomstig de symptomen van een psychisch trauma (fragmentering van de herinneringen en gebrek aan tijdsbesef) verklaart.

51. In de tweede plaats is appellant het oneens met de rechtbank inzake haar overweging (2.8) dat het op de weg van appellant had gelegen om deze omstandigheid in de besluitvormingsfase van de procedure, bijvoorbeeld in de correcties en aanvullingen naar aanleiding van het rapport van gehoor of in de zienswijze aan te voeren. Dat appellant en de gemachtigde, die wordt toegevoegd door de Raad voor Rechtsbijstand vanwege de juridische deskundigheid (en niet de medische deskundigheid), de medisch situatie of een ziektebeeld van appellant niet hebben onderkend, kan in alle redelijkheid hen niet worden verweten aangezien zij geen van beide medische deskundigen zijn. Appellant heeft niet de capaciteiten om bij hemzelf een psychisch trauma te herkennen en dat hem dat ook in alle redelijkheid niet kan worden verweten. Hetzelfde geldt voor zijn gemachtigden (die overigens niet bij de gehoren aanwezig zijn geweest).

52. In de derde plaats is appellant het oneens met de rechtbank inzake haar overweging (2.8) dat het gestelde door appellant niet medisch wordt onderbouwd door de medische stukken. Ten aanzien daarvan heeft appellant in de eerste plaats nadrukkelijk gesteld dat er sprake is van psychisch trauma. In de tweede plaats heeft appellant middels de overlegde medische documentatie dat ook medisch onderbouwd dan wel aannemelijk gemaakt. Vanwege de ernstige situatie bij appellant is appellant met bijzondere spoed in behandeling genomen door het GGZ. In het licht van het bovenstaande stand van de wetenschap, is in de derde plaats de overweging van de rechtbank vervolgens onbegrijpelijk en onnavolgbaar aangezien de rechtbank immers concludeert dat niet kan worden afgelid dat er bij eiser sprake is van fragmentering van zijn herinnering noch van gebrek aan tijdsbesef. In geval van twijfel of onduidelijkheid ten aanzien van de ernst en de omvang van het psychisch trauma en de gevolgen daarvan had het vervolgens in de rede gelegen om een deskundige benoemen om dat te onderzoeken, in geval de rechtbank de medisch gevolgen niet op voorhand zou hebben aangenomen, met name nu in de vierde plaats de gemachtigde van appellant ter zitting bij de rechtbank nadrukkelijk om een deskundige onderzoek had verzocht toen de IND

Merhottein C.S.:Advocaten

9

ter zitting de medische gevolgen betwistte. Appellant is het in de vijfde plaats derhalve ook niet eens met de conclusie die de rechtbank in overweging 2.9 trekt, inzake het voorafgaande.

53. De uitspraak van de rechtbank is daarom in strijd met het recht. Reden waarom appellant verzoekt om in het belang van de rechtsorde en de rechtsgelijkheid de uitspraak te vernietigen en opnieuw recht te doen waarbij de medische aspecten opnieuw en terdege in het recht worden betrokken.

Grief 2

54. Ten onrechte heeft de rechtbank onder meer overwogen om het beroep van appellant op toelating op grond van de huidige situatie in Sierra Leone af te wijzen op grond van dezelfde overweging ten aanzien van de vermeende geloofwaardigheid van het asielrelaas van appellant.

55. Op dezelfde gronden als hierboven aangevoerd, is appellant het daarmee niet eens en is hij van mening dat hij wel degelijk in aanmerking behoort te komen voor toelating op grond van artikel 29 lid 1 aanhef en onder b en c Vw 2000.

56. Appellant heeft nadrukkelijk gesteld en gemotiveerd waarom hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing. De uitspraak van de rechtbank is in daarom in strijd met het recht zodat de vernietiging van de uitspraak wordt verzocht.

Grief 3

57. Ten onrechte heeft de rechtbank onder meer overwogen om het beroep van appellant op toelating op humanitaire gronden af te wijzen. Appellant heeft wel degelijk gesteld en gemotiveerd en onderbouwd dat er sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan de IND een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

Grief 4

58. Ten onrechte heeft de rechtbank onder meer overwogen om het beroep van appellant op toelating op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, zoals neergelegd in paragraaf C1/4.4.2.4 Vc 2000 af te wijzen. Appellant heeft wel degelijk gesteld en gemotiveerd en onderbouwd dat er sprake is van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan de IND een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

Grief 5

59. Ten onrechte heeft de rechtbank onder meer overwogen dat appellant toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd (2.7). Appellant heeft aangegeven en gemotiveerd waarom hij

Merhottein C.S.:Advocaten

10

geen reisdocumenten kon overleggen waardoor het ontbreken daarvan niet aan appellant kan worden toegerekend.

Grief 6

60. Ten onrechte heeft de rechtbank voorts overwogen dat het beroep derhalve ongegrond verklaard dient te worden en acht de rechtbank geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling (2.12).

TOELICHTING TEN AANZIEN VAN GRIEVEN 2 TOT EN MET 6

61. Appellant merkt op dat de grieven 2 tot en met 6 beoordeeld dienen te worden in het licht van al hetgeen naar aanleiding van grief 1 is gesteld en naar voren is gebracht en waar korthedshalve naar wordt verwezen.

SAMENVATTING

62. Samenvattend is appellant derhalve van oordeel dat op grond van met name hetgeen is overwogen in de grieven 1 tot en met 6 de rechtbank heeft geoordeeld in strijd met het recht ten gevolge waar van de rechtszekerheid en de rechtsbescherming van de appellant in het geding is en er sprake is van belang voor de rechtsontwikkeling.

63. Appellant verzoekt uitdrukkelijk om te worden gehoord op dit hoger beroepsschrift.

64. Een afschrift van deze brief heb ik gezonden aan de Staatssecretaris van Justitie.

65. Deze brief zend ik u alleen per fax.

66. Behoudens andersluidende berichten van u per ommegaande, neem ik aan dat u geen griffierecht in deze zaak in rekening brengt.

67. Op grond van het voorafgaande verzoekt appellant aan uw raad van state het hoger beroep gegrond te verklaren en terug te verwijzen naar de rechtbank voor verdere afdoening op grond van uw uitspraak.

Hodgachtend,
uw dw.,
D.J. Merhottein
Gemachtigde

bijlage(n) :

- (afschrift van) opgemelde uitspraak van de rechtbank

6-11-2007

10